

at fortsætte Forpagtningen. Vore Retslærde sige, at dersom Forpagteren er gift, naar han indgaaer Forpagtningscontracten, maa Forpagtningsretten gaae over paa hans dalevende Hustru som Enke; men gifter han sig anden Gang, har hans anden Hustru ikke Ret til som Enke at indgaae i Forpagtningen, dog naturligviis kun, naar Intet derom særlig er bestemt i Contracten. Paa den anden Side ere vore Retslærde af den Mening, at dersom Forpagteren ikke er gift, naar han indgaaer Forpagtningscontracten, gaaer Forpagtningsretten ikke blot over paa hans første Hustru, men ogsaa paa hans følgende Hustru og saa fremdeles. Jeg troer derfor, at der, naar den foreliggende Sag tages under Behandling her, er al Anledning til at forsøge, om det ikke er muligt at træffe declaratoriske Lovbestemmelser, som kunne afgjøre, hvad der enten altid skal forstaaes, eller hvad Meningen skal være, naar der i Contracterne savnes Udtalelser om visse betydelige Forhold, der maae antages at vende tilbage ved de fleste af saadanne Forpagtningscontracter. — Jeg har troet ved denne første Behandling at burde fremdrage disse Punkter, for om Noget ellers vilde yttre sig derom, eller for at foranledige, at de erholde videre Paaagtning under Sagens yderligere Behandling.

Winther: Da jeg paatænkte at indbringe nærværende Lovforslag, kunde det naturligviis kun være fra en Lægmands Standpunkt. Jeg er ikke i Besiddelse af den juridiske Kyndighed, som andre Medlemmer have, men det var mig meget om at gjøre at faae Sagen bragt frem, idet jeg da stolede paa, at Anstuelser som de, der nu bleve udtalte af den sidste ærede Taler, nødvendigen maatte komme til orde. Det, der gav mig Anledning til at fremkomme med Lovforslaget, var en, som det synes, om sig gribende og navnlig for Fæsterne uheldig Bestræbelse, men jeg maatte som Lægmand indskrænke mig til det, som syntes mig at være det Truende. Jeg veed meget vel, at der er Adskillige, som mene, at man, naar man ikke i den fuldeste Udstrækning er kjendt med den Green af Lovgivningen, som vedrører et saadant Forhold, bør af-

holde sig fra at indbringe et Forslag derom, men jeg er paa den anden Side vis paa, at man i Befolkningen, hvor man føler Trykket af en uheldig Fortolkning af bestaaende Love, gjerne seer og længes efter, at der fremkommer et Lovforslag, som søger at træffe og hemme de Misbrug eller de uheldige Fortolkninger af tidligere bestaaende Love, som netop i Dieblisset ere ifærd med at ville gjøre sig gjældende, og derfor fortryder jeg ikke paa at være fremkommen med dette Forslag, selv om Noget kan paavise, at det ikke er saa fuldkomment, som det burde være, naar Ingen tør nægte, at de Forhold, som have bragt mig til at bringe Sagen frem, ere saadanne, at der er Anledning for Lovgivningsmagten til at træde til og søge at hemme Misbrug. Dette finder jeg mig foranlediget til at anføre i Anledning af den Discussion, som for ikke længe siden har fundet Sted her i Thinget, og for at gjøre det klart, at det ikke er mig saa meget om at gjøre at optræde som Forslagsstiller. Det er langt lettere at undlade at stille Forslag; man har da en langt mageligere Tilværelse her i Thinget og er langt mindre udsat — ja jeg vil endog sige for Injurier, der vilde kunne blive Gjenstand for Dom, naar de fremkom udenfor dette Thing. Det er som sagt langt lettere at afholde sig fra at stille Forslag, men jeg anseer det for min Pligt ligeoverfor en talrig Classe Medborgere at gjøre mit til at faae Misbrug hemmede og, naar ingen Anden fremkommer med Forslag i den Retning, da at fremkomme med et saadant.

Da ikke Flere ønskede at yttre sig, sattes Sagens Dvergang til 2den Behandling under Afstemning og

vedtoges eenstemmig med 67 Stemmer.

Winther: Jeg skal tillade mig at foreslaae, at dette Lovforslag bliver henbilst til det Udvalg, der er nedsat i Sagen angaaende Lovforslaget om Fæstes Dvergang til Selveieendom.

Uden Forhandling vedtoges Winthers ovennævnte Forslag eenstemmig med 67 Stemmer.